

Til biskopperne Peter Skov-Jakobsen, København  
Lise-Lotte Rebel, Helsingør  
Peter Fischer-Møller, Roskilde  
Steen Skovsgaard, Lolland-Falster  
Kresten Drejergaard, Fyn  
Søren Lodberg Hvas, Aalborg  
Karsten Nissen, Viborg  
Kjeld Holm, Århus  
Elisabeth Dons Christensen, Ribe  
Niels Henrik Arendt, Haderslev

Kopi til kirkeminister Birthe-Rønn-Hornbech

01-10-2009

## *Invitation til dialog om kognitiv kristendom med ikke traditionelt troende såkaldt kulturkristne fra Det Belivende*

Baggrunden for denne henvendelse er at finde i den kendsgerning, at vi er mange såkaldt kulturkristne i Danmark, som ikke føler os hjemme i folkekirken. Nogle af os føler os endog meget kristne og beder f.eks. fadervor hver dag og oplever Jesus Kristus som vor allerstørste inspirationskilde.

Hvorfor føler vi os så ikke hjemme i den danske folkekirke?

Det gør vi ikke af den grund, at vi i det væsentlige er kognitivt funderede, hvilket vil sige, at vi ikke har nogen evne til at tro og heller ingen evne til at være lydige men derimod trives i erkendende bevidsthedsfremmende tankemiljøer, hvor fordomsfri udforskning af livets store eksistentielle spørgsmål som noget helt naturligt er i fokus.

Når vi henvender os og indbyder til samtale skyldes det ikke, at vi er i opposition til den danske folkekirke. Vor grundholdning er den, at folkekirken er et fantastisk værdifuldt element i livet for de kristne mennesker, som føler sig hjemme i den dogmatik, som nu engang er den luthersk-evangeliske.

Vi er elskere af bønnen fadervor, som jo er den bøn Jesus Kristus bad os om at bede (om end vi måske tolker den på et mere abstrakt plan end det, der hører barnetroen til); vi er elskere af mange af vore salmer, og vi er elskere af evangeliernes inspiration til eftertanke og forædling af det menneskelige sind og den menneskelige væremåde.

Det er alene grundet den gældende udlægning og fortolkning af det helligt levede liv, at vi er nogle, som ikke kan se andet end, at det er umuligt for os nogensinde at kunne komme til at føle os hjemme i kirken. Vi mangler simpelthen et trossgear.

Men vi har som antydnet et andet, som det er vort håb på en eller anden måde vil kunne indgå i en slags samarbejde med den danske folkekirke. Og det er et kognitions-gear, et gear for erkendelse og bevidsthed.

Selvom vi godt kan forstå, at I måske nu helst vil lægge denne skrivelse fra jer, beder vi jer om at læse videre. I kan jo forsøge at betragte os som sådan en slags fortabt søn, der vender tilbage, om end frimodigt og uden anger.

Vi vil gerne fortælle jer, hvad præcis det er, vi har det svært med.

For det første har vi det meget svært med jeres definition af arvesynden, som i sin konsekvens indebærer, at vi alle skal opfatte os selv som syndige og skyldige. Men vi forstår godt, at det har måttet udlægges sådan i mange hundrede år.

Det, at der, som Paulus siger, er noget ondt, som vi ikke vil gøre men kommer til at gøre alligevel, og noget godt, som vi gerne vil gøre, men ikke gør, det kan vi jo godt se er rigtigt, ja, vi anser det faktisk for at være det væsentligste dilemma for menneskeheden overhovedet. Men årsagen til, at vi ikke gør det gode, vi gerne vil, finder vi ikke i arvesynden. Vi finder den derimod i den kendsgerning, at vi i vor mentale evolution stadig lider under det handicap, som man i kognitionsneurologien kalder *det halve sekunds forsinkelse*, og som kan beskrives som en kapring i hjernen, en amygdalakapring, hvor der hver eneste gang vi føler os den mindste smule truede, sker det, at facitterne fra alle erindringer om gange, vi har følt os truet, helt tilbage til krybdyrstadiet, popper op som trold af en æske og indtager styringen et halvt sekund inden vi har mulighed for at blive bevidste om situationen. Det betyder, at vi aldeles ubevidst går til angreb, går i forsvar, flygter eller trækker os ind i os selv hver gang vi føler os truede, selvom det mest hensigtsmæssige for os ville være stille og roligt at iagttage en situation og forsøge at udvise netop den form for empati, som Jesus forsøgte at undervise os i. Er det så ikke bare netop det, der i den traditionelle kristendoms udlægning kaldes for arvesynden? Jo, det er det. Men er vi så i virkeligheden ikke inde i en pedantisk gang ordkløveri?

Nej, det er vi ikke. Den store forskel på arvesynden og det ovenfor beskrevne, som vi kalder amygdalakapring (kapring af reminiscenser fra krybdyrhjerne), er nemlig, at amygdalakapringen er noget, som vi har mulighed for at arbejde aktivt på at komme til at undgå at være underlagt, hvorimod arvesynden er en absolut livsbetingelse. Vor hjerne, og dermed bevidsthed, er jo ikke statisk men plastisk.

Og hermed er vi allerede på vej ind i det andet dogme, som vi har det svært med: Nemlig at Jesus er død for vore synders skyld. Soningslæren.

Soningslæren fordrer dels evnen til at tro på, at jeg er syndig, dels til at tro på at en anden har ofret sig for mine synders skyld, hvorved jeg på et tidspunkt skal blive frelst.

Soningslæren er dels i modstrid med loven for årsag og virkning og dels i modstrid med vore idealer, som går i retning af at tage det fulde ansvar for vore fejltagelser, lære af dem, korrigere og praktisere dobbeltrettet empati.

Vi anser Jesus Kristus for at være et ideal, som vi gerne efter bedste evne vil forsøge at lade os inspirere af, såvel som vi anser Buddha for at have levet og Dalai Lama for at leve en form for helligt og idealt liv, som vi også gerne lader os inspirere af. Vi lader os i det hele taget inspirere af enhver, som har bidraget til forædling af det menneskelige sind.

Det væsentlige i denne sammenhæng er, at vi gerne vil leve et liv, hvor vi selv forsøger aktivt at nå frem til at kunne træffe beslutninger, som kommer så tæt på det ideale, som nu engang er muligt på det stadium, vi befinder os i vor udvikling (vi kalder det reanimation, altså den del af vor evolution som angår fornyelsen i ånden), og at vi ikke kan se andet, end at soningslæren præsenterer idoldyrkelsen, hvor jeg skulle blive frelst i kraft af at forholde mig kognitivt passivt.

Helt firkantet: Vi ser snarere Jesus som et ideal end et idol.

Vi tolker ordene *Tilgiv dem, thi de ved ikke hvad de gør* på den måde, at det væsentlige for os er at forstå, at alt er tilgiveligt, fordi vi, når vi begår fejltagelser, alene gør det, fordi vi ikke ved bedre; men at målet, vi må stræbe efter, hvis vi vil have fred på jord, er at komme til at vide (så godt vi nu kan). Vi kan derfor heller ikke se andet end, at det væsentligste i denne sammenhæng er at lære af sine fejltagelser (gå bort kvinde og synd ikke mere). Altså at lære at korrigere, så ens fejltagelsesmargin kommer i aftagende.

Vi oplever ikke, at vor måde at opfatte Jesu Kristi liv på er den rigtige, og jeres forkert. Vi fortæller bare, at vi ikke rent kognitivt formår at tænke som I prædiker, og altså dog betragter os selv som en af mange helt naturlige og sunde frugter på livets træ.

Vi vil gerne vokse på det træ i god forståelse med jer og har derfor nogle ideer, som vi gerne vil drøfte med jer.

Udgangspunktet for disse drøftelser er, at der pt er en stigning i antallet af udmeldelser af folkekirken, og at der dertil ses aktiviteter i samfundet, som opfordrer til endnu flere udmeldelser. Således deler VU'ere i landets største byer udmeldelsesblanketter ud på gader og stræder i disse dage, har jeg netop læst i Kristeligt Dagblad. Dertil kommer, at der hvert år bliver færre konfirmander, for ikke at tale om, at adskillige præster har det skidt med, at såvel dåb som konfirmation og bryllup har mistet det åndelige tag i en ikke ringe del af brugerne.

Vi vil gerne opfordre til en slags samarbejde, som går ud på, at I som noget ganske naturligt henviser til os

- når folk vil melde sig ud grundet betragtninger, som minder om vore
- når konfirmander afbryder konfirmationsforberedelsen eller ikke vil konfirmeres, efter at have gennemgået konfirmationsforberedelsen
- når der ved begravelsesforberedelse opstår problemer mellem efterladte og præst i forbindelse med ligprædikener, fordi afdøde har haft et livssyn, som bygger på reinkarnationsprincippet, sådan som det fremlægges i martinuskosmologien.

Man kan spørge sig, hvad folkekirken får ud af det.

Set fra vort ståsted i livet vil kristendommen på denne måde stadfæste, at der *i min fars hus er mange boliger*, og at der også er så rummeligt, at dens præster kan indgå i et venskabeligt samarbejde med de mennesker, der på livets vej har mistet deres trosgear, men i deres kognitionsgear styrer mod samme mål, nemlig *fred på jord og i alle mennesker velbehag*. Som vi ser det, vil den hermed udvise den slags overlegenhed, som sand åndelighed nødvendigvis må og vinde respekt hos tænkende modne mennesker. Dertil er det vort håb, at det kristne ideal ikke svækkes, samtidig med at folk melder sig ud af kirken, men at det styrkes om end på en anden måde end i teologisk forstand: I gerning og udvikling mere end i tilbedelse og lydighed, så at sige.

Findes der dokumentation for vor seriøsitet?

Det teoretiske fundament, som Det Belivende hviler på, om end dette fundament må forstås som et, der hele tiden er i udvikling, omfatter bl.a. den nyeste hjerneforskning, den ikke voldelige kommunikation, antroposofiens biografiforståelse, mentalitetshistorien og martinuskosmologien og er beskrevet i min bog *Belivelse – at turde ville livet med fokus på friværdien i frontallapperne*.

Til orientering kan vi derudover oplyse, at vi er ved at udfærdige diverse forskningsprojekter, hvor det første er et studium i, hvad der sker i udviklingen hos tre forskellige grupper i alderen 14 – 17.

1) en gruppe, som gennemgår almindelig konfirmationsforberedelse og afslutter med konfirmation

- 2) en gruppe, som gennemgår vort koncept *Belivende livsbekræftelse* (kan ses på vor hjemmeside) og
- 3) en gruppe, som nonfirmeres eller på anden måde ikke gennemfører noget alternativ til konfirmationen.

Vi vil undersøge, hvordan de unges livskvalitet er under de forskellige forhold og i hvilket omfang de unge finder hjælp til udvikling af sund identitet og selvrealisation i de forskellige kategorier. Herunder i hvilket omfang de kommer ind i diverse former for afsporinger (misbrug, kriminalitet, seksuel promiskuitet, psykiske sygdomme).

For så vidt I ønsker at overveje invitationen og sætte jer bedre ind i, hvem vi er, kan vi henvise til vor hjemmeside [www.detbelivende.dk](http://www.detbelivende.dk)

Vi vil gerne lægge lokaler til på Strandagergaard, men skulle I ønske mødet afholdt i eget regi, kommer vi gerne til jer.

I kan selv bestemme, om I ønsker mødet offentligt eller som en aldeles uformel drøftelse. Vi er ikke selv synderligt interesserede i at få mediedækning på indeværende tidspunkt, da vi er bange for, at diverse medier vil bruge en sådan begivenhed til at signalere noget dramatisk, hvilket er ganske imod vore intentioner. Vi hælder snarere til det lyriske.

Men vurderer I anderledes, vil vi lade det være op til jer, såvel som vi er åbne for deltagelse af andre, som I måtte ønske.

Selv vil vi måske også gerne invitere et af vore medlemmer, som er politiker og udmeldt af folkekirken, men det kan vi tage stilling til i fællesskab, hvis I ønsker at tage det næste skridt i retning af denne ønskede dialog.

Vi vil foreslå et tidspunkt i sidste halvdel af november eller begyndelsen af december, og hvert bestyrelsesmedlem står naturligvis til rådighed for opklarende spørgsmål når som helst. Der er link til os alle på hjemmesiden.

For god ordens skyld vil jeg afslutningsvis oplyse, at vi har kontaktet kirkeministeren angående tilladelse til at benytte nogle af landets kirker i forbindelse med eventuelle begravelser og bryllupper og af hende blev henvist til jer, som havende den endelige afgørelse i sådanne sager. Ansøgningen såvel som svaret kan ses på vor hjemmeside.

Da vi imidlertid ikke er et trossamfund, har vi skrinlagt dette ønske. Vi anser perspektiverne i det foreslåede samarbejde for væsentligere.

Med venlig hilsen og håb om et frugtbart fremtidigt samarbejde

på vegne af bestyrelsen

mag.art. Lisa v. S. Magnússon  
(formand)